BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ

Prosinec 2025

Vánoční čas

Vločky tiše poletují,
světla v oknech září,
děti tiše vyhlížejí
kouzlo na polštáři.

Stromeček se rozzáří,
zavoní nám cukroví,
Vánoce jsou svátky klidu,
kde se srdce obnoví.

Alex Volek, 6.A

Vánoční přání

Mám jedno přání, je velmi prosté,
chci jen, ať má rodina stále roste.
U vánočního stromku dárků plno je,
a moje rodina šťastná je.

Kapra už jsme spapali,
společně se zasmáli.
U stromku dárky rozbalujem,
velmi se z nich radujem.

Po Vánocích ještě týden
bramborový salát jíme.
Je tu další hostina,
Silvestr nám začíná.
Po půlnoci prskavky,
rachejtle i kanapky.

1. leden už tu je,
sníh pozvolna taje.
Svátky společně jsme prožili,
moc jsme si to užili!

Amálie Haas, Klára Józsová, Eliška Macháčková, 5.A

SNĚŽNÝ POLIBEK

Bylo 20. prosince. Za oknem padal sníh, lidé venku stáli u stolů a popíjeli horkou čokoládu. Jiní se zase připravovali na sjezdovku. Patnáctiletá Ariana neměla na práci nic jiného než pozorovat lidi z okna. Na hory jela proti své vůli.
Na mobil jí přišla nová zpráva od její nejlepší kamarádky Melissy.
„Tak co? Jaké to tam je?" Ariana si to na horách si vůbec neužívala.
„Nic moc. Nebaví mě to tady a lyžovat mi vůbec nejde."
Hned když zprávu odeslala, vtrhla do jejího pokoje mladší sestra Amanda: „Ariano, máma tě volá. Prý jdeme na bruslák." Ariana se zastavila. Konečně
tady zažije něco zábavného.
„Hned teď?" zeptala se.
Amanda protočila oči: „Jo, hned teď!"
Zařvala a odešla. Normálně by jí Ariana praštila nebo zařvala něco zpátky, ale nechtěla si kazit náladu. Oblékla si svůj oblíbený svetr, nasadila boty a popadla
brusle.
Rychle seběhla ke dveřím, kde už na ni čekali rodiče a Amanda. Cesta na bruslák nebyla tak dlouhá, zato fronta na led byla nekonečná. Po 20 minutách stání v řadě se Ariana konečně dostala na řadu a začala si nazouvat brusle. Rodiče se sestrou si šli koupit horkou čokoládu. Ariana si hned uvědomila, že zavázat si brusle nebude tak jednoduché a po 5 minutách souboje s bruslí to vzdala.
„Asi bude lepší, když počkám na rodiče," pomyslela si, když v tom se před ní zjevil vysoký černovlasý kluk s modrýma očima.
„Potřebuješ pomoc?" zeptal se jí. Podívala se na něj a pár sekund mlčela. Nakonec ze sebe vydala jen tiché: „Ano, prosím." On se jen usmál a klekl si, aby jí brusle zavázal.
„Tak.. hotovo," řekl, když zavázal obě dvě brusle a postavil se.
„Děkuju." Odvětila vděčně Ariana. Podíval se jí do očí, opět se usmál a odešel. Krátce nato se vrátila Amanda s rodiči: „Ty sis je zvládla zavázat sama jo?" zeptal se překvapeně tatínek.
„Ehhhm, ano," zadrmolila Ariana a rychle se postavila.
„Klidně už jdi na led," řekla maminka. Ariana kývla a šla už bruslit. Bruslení jí jde o moc lépe než lyžování. Chvíli si užívala pocit, že je na ledě nejlepší, když tu najednou do někoho narazila. Už si myslela, že spadne. Někdo ji ale chytil. Byl to on. Ten samý ten kluk, který jí zavázal brusle. Myslela, že se samým studem propadne.
On se jí však zeptal: „Jsi v pohodě?" Ariana se mu dlouze zadívala do očí.
„A-ano jsem. Moc se ti omlouvám," vyšlo z ní.
„Dobrý, to se stává." odpověděl a pustil ji. Ariana si myslela, že jenom odbruslí a ona bude předstírat, že se nic nestalo. Špatně. Jemně ji vzal za ruku a začal s ní bruslit. Bruslili spolu asi tak 20 minut, dokud nemusel odejít. Dozvěděla se o něm, že se jmenuje Jake, je mu 16 let a je z Německa. Je tu s prarodiči a odjíždí 25. prosince. Jako ona.
Po brusláku se Ariana vrátila společně s rodinou zpátky na chatu. Od toho dne ho začala potkávat častěji a častěji. Povídali si spolu, učil ji lyžovat. Večer si v restauraci koupili horkou čokoládu a vyprávěli si o svých životech.

24. prosince, večer
Restaurace praskala ve švech. Lidé seděli na terasách i venku. Amanda s rodiči hrála u stolu deskové hry, Ariana však seděla na houpačce venku. V restauraci na ni byl vydýchaný vzduch. Na houpačku si k ní přisedl Jake.
„Proč tady sedíš tak sama?" zeptal se jí.
„V té restauraci je hlučno a vydýchaný vzduch. Tady se mi líbí víc." I když tady sněžilo čím dál víc a víc. Na houpačce si povídali dost dlouho. Jake se podíval na hodinky.
„Něco pro tebe mám," řekl. Byla trochu překvapená a zvědavá. Než se stihla zeptat, co tím myslí, Jake vytáhl dárek zabalený v krásném balicím papíru. Ariana se na něj podívala. Chtěla mu poděkovat, ale Jake ji překvapil polibkem. Ariana ztuhla. Vůbec to nečekala. Jake se na ni po chvíli usmál a poodstoupil.
„Veselé Vánoce, Ariano!" řekl a odběhl za babičkou, která na něj volala. Ariana ještě chvíli stála venku, snažila

se zpracovat, co se právě teď stalo. Venku ale začala být velká zima, a tak se rozhodla zvednout a jít zpátky do restaurace.

25. prosince, ráno
Ariana nakládala věci do auta. Naposledy zamávala Jakeovi, který už také odjížděl. S úsměvem nastoupila do auta a domů se vracela se zážitky na celý život.

Ellen Byrtusová, 7.A

Vánoce jsou víc než dárky

Vločka tiše padá z nebe,
svět se třpytí, sníh ho hřeje.
V srdci klid a v duši mír,
všude kolem sváteční smír.

Zvonek cinká u dveří,
děti běží ze dveří.
Stromeček se zaskvěl v záři,
v očích plamínek jen září.
Vůně cukroví se line,
každé srdce teď ví, že ...

Vánoce jsou víc než dárky,
je to láska, teplo, zázraky -
že i v zimě, v tichu sněhu,
rozkvete nám srdce z úsměvu.

Gisele Rumlerová, Sofia Dabrowská, 5.A

Vánoční zázrak uprostřed sněhu

V zasněžené vesničce pod horami žil malý chlapec jménem Matěj. Každý rok psal Ježíškovi dlouhý seznam přání, ale letos měl jen jedno jediné – aby jeho nemocná babička mohla strávit Vánoce doma.

Štědrý den přišel tiše a Matěj se smutně díval z okna na padající sníh. Najednou někdo zaklepal. Když otevřel dveře, stála tam babička, zabalená v teplém šálu a s úsměvem na tváři, který hřál víc než oheň v krbu.

„Ježíšek ti letos přání splnil," zašeptala a objala ho.

A tak měli ty nejkrásnější Vánoce - byli spolu.

Sofie Nováková 7.A

EMILKA JELÍNKOVÁ 2.A

Padá listí na zahradě,
stromy mají po parádě
Ježek, ten je ale rád,
v zimě bude v listí spát.

Ema Ožógová 2. A

Včelka měla nehodu,
spadla, spadla na vodu.
Na lístečku jako včlanku,
přeplavala včelka tanku.

VIKTORKA WOJTOWICZOVÁ 2.A

Medvěd klepe peřinu,
už se chystá na zimu,
záležet si musí dát,
až do jara bude spát.

NOWROTKOVÁ ROZÁRKA 2.A

Čáry, máry, ententýky,
poletíme do Afriky
Podržte si čepice,
hop! a už jsme v Africe.

LILIEN BEMBENKOVÁ 2.A

Sova houká po lese:
bojte se mě, bojte se.
My se sovy nebojíme,
protože my v noci spíme.

Klára Sobolová 2.A

Když po dešti je mokrá zem,
žížaly hned lezou ven.
Všechny totiž láká,
jak voda pěkně cáká.

ADAM VÁSEK 2.B

11. listopadu

Zatorland

Výlet do Polska se mi moc líbil. Jeli jsme autem s tatínkem, maminkou a bráškou. Navštívili jsme zábavní park Zatarland. Park je rozdělený: Dinopark, Mytologický park, Hmyzí park, a Lunapark. Sgrační byl čůrající T-Rex.

Výlet na Pustevny

Byly jsme s mamkou a ségrou na horách. Jely jsme lanovkou. Pak jsme šly na Stezsku Valaška. Pak jsme byly na obědě a tam jsem si dala řízek s bramborovou kaší. Dolu jsme šly pěšky a moc to klouzalo.

VERONIKA PŘEČKOVÁ 2.B

Dovolená v Paříži

V létě jsme byli s rodiči v Paříži a viděli její památky. Nejvíc jsem se těšila do Disneylandu. Tam to bylo úplně super. Svezli jsme se na atrakcích, potkali Mickeyho a dokonce i všechny princezny. Byl to výlet, na který nikdy nezapomenu.

Tašána Anlaufová, 2.B

13 listopad

Mojí zážitek z prázdnin

O prázdninách jsem jela s mamkou, Saškou a sestrou vlakem do Brahy. Moc jsem si to sama užila. U Karlova mostu jsem si koupila plyšáka Labubu.

SAŠA ŘÍHOVÁ 2B

13 listopad

Mojí zážitek z prázdnin

O prázdninách jsem jela s mamkou, Saškou a sestrou vlakem do Brahy. Moc jsem si to sama užila. U Karlova mostu jsem si koupila plyšáka Labubu.

SAŠA ŘÍHOVÁ 2B

MŮJ DOMÁCÍ MAZLÍČEK.

JA MÁM PSA. JEHO JMÉNO JE LUIGGI. A JEHO RASA JE JACK RUSSEL. JE HODNĚ ROZTOMILÝ A HODNĚ ROZDOVÁDĚNÝ. I TAK HO MÁM RÁDA. ♡

LOTA VILÍMOVÁ 2.B

SZKUCIK
HONZA 2.C

plavání

jezdíme autobusem od školy
až k bazénu, pak jdeme
s panem učitelem do šatny
kde se převlíkame do plavek.
pan učitel nás odvede k
bazénu. kde nás učí plavat
a potápět plavat potápět.
pak máme volnou zábavu.
kde můžeme plavat volně a
nebo můžeme jít do výřivky.
moc se mi to líbí.

Jnd.

• unstruktorki

Plavání.
Na plavání se
učíme plavat.
Už umím kraul,
znak a prsa.
Moc se mi tam
líbí a mám to tam
ráda. Plavu v bazénu
kde jsou klouzačky
Líbí se mi jak se
učíme plavat.
Naše paní trérka je
na nás moc khodná.
Jelikož mám vodu
moc ráda, tak ni
chodím na plavání
a na kosátky v
kor Karviné.
Eliška Wanec

Plavání 23. října
Jezdíme na plavání
autobusem. Líbí se mi,
jak se učíme plavat.
Na konci máme vždy
volnou zábavu. Hrajeme
si na mořské panny.
Plavání mám moc
ráda.
Nicole Gric 2.C

VETERINARY MEDICAMENTS PRODUCER

Básnici z 5. B a 4. A

Podzimní
Padá listí do trávy,
vítr si s ním dovádí.
A když vítr hodně fouká,
drak se z nebe na nás kouká.

Slunce ještě trochu hřeje,
na Boráku se strašidelná škola děje.
Na Halloween dlabem dýni,
duch se schová ve tvé skříni.

Tomáš Fendek

Můj halloween
Halloween já ráda slavím,
protože se přitom skvěle bavím.
I když nemám ráda strašení,
tak je to super, vážení.

Pak si lehnu a zkusím spát,
něco hezkého si nechám zdát.
Po hodině se však vzbudím,
protože se ve snu nudím.

Valentina Bratovanova

Podzim
Klučina jde kolem domu,
vidí dlouhý řádek stromů.
Klučina jde kolem lesa,
slunce za obzor už klesá.

Když jsou děti zpátky domů,
jsou zas kolem řady stromů.
Podzim už teď přichází,
suché listy nachází.

Filip Špak

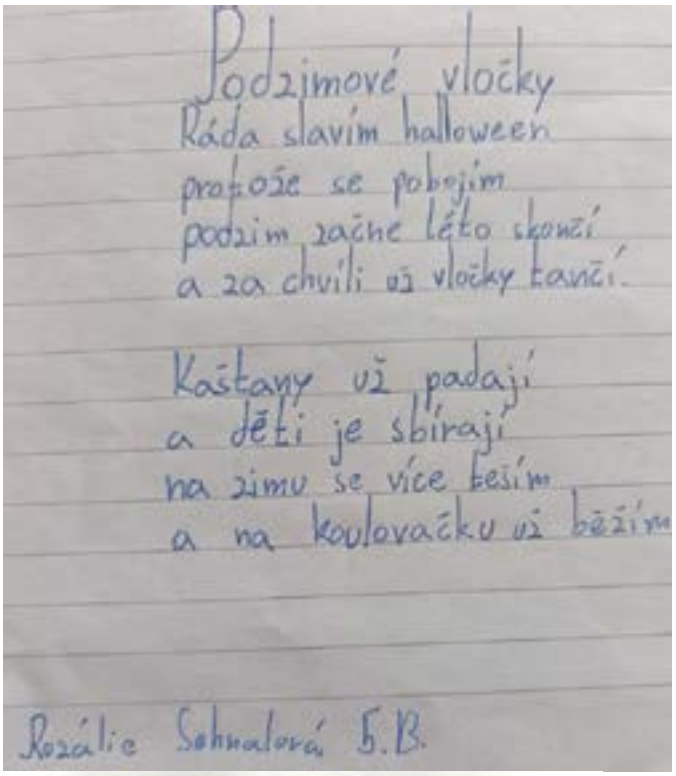

Vánoce

Vánoce už přichází,
Ježíšek se prochází,
hledá dárky na netu,
pro dědu i pro tetu.

Kapr už se v troubě smaží
a polévka, ta se vaří.
Až zazvoní zvoneček,
rozsvítí se stromeček.

Dárečky si rozbalíme,
že jsme spolu oslavíme.
Vánoce jsou lásky čas,
za rok je tu máme zas.

Zatoulaná černá kočka

Soused Tom má černou kočku Micku. Kočka má 4 koťátka. Večer si šla kočka na zahradu s koťátky. Hráli na schovávanou a jedno koště se šlo schovat do lesa a ztratilo se. Micka se o koště bála. Koště smutně hledalo cestu zpět. Byl den a koště leželo a spalo na zemi. Micka si vypila misku s mlékem. Koště našlo cestu do města. Koště se jen olizovalo a koukalo do všech stran. Byla noc a kolem jel kluk na kole a viděl si koťátka a vzal si ho. Jmenuje se Alex a je mu 9, koště pojmenoval Barunka. Micka se rozhodla, že koště najde.

Koště bylo v teple. Micka našla po cestě otisk tlapky. Micka šla dál až k Barunce. Další den Alex s Barunkou se rozhodly že se projedou na kole. Micka viděla Alexe na kole s Barunkou a rozběhla se za kolem a mňoukla na Barunku a Barunka na Alexe. Alex zastavil a Barunka se rozběhla k Máně a stulila se. Alex zjistil že Barunka je zatoulané koště. A tak se Barunka vrátila ke koťátkům a Máně a vše bylo tak jak bylo. A z Barunky se stala hvězda naší rodiny.

A tak vše skončilo dobře. Míša Bílková

3.A

Cesta ke kung-fu
autor – Vojtěch Trzaskalik 3.A.

Na kung-fu mě přivedlo koukání lego Ninjago a také film Kung-fu Panda. Hrdnové v těchto pohádkách bojují moc odvážně a rychle, to se mi moc líbilo. Rozhodl jsem se proto, že se to taky naučím. Proto jsem se přihlásil do Dragon Clubu v Karvin

Do klubu chodím už skoro tři roky. Trénuje nás trenér Marek. Je hodný, ale když musí, umí být i přísný. Učíme se různé postoje, údery a teď taky i bojovou techniku draka. Kung-fu mě moc baví, protože se při něm hýbu, sportuju a učím nové věci. Taky jsem tam potkal nové kamarády.

Loni jsem byl na turnaji Dragon Cup. Turnaj byl na zimním stadionu v Karviné. Medaili jsem sice nevyhrál, ale stálo to za tu zkušenost. Turnaje se zúčastnilo několik týmů z různých států.

Do stejného klubu chodí i moje maminka Ta, ale nechodí bojovat, ona cvičí jógu a meditace. Občas jdu s ní a zkouším jógu taky.

Kung-fu mě učí být trpělivý, nebát se nových věcí a taky se nevzdávat, když se něco nepovede. Jsem moc rád, že mám takový super koníček.

TO JSEM JÁ

Světelná show v Ostravě

V sobotu 15.11. Jsme jeli na výlet do Ostravy. Šli jsme na výstavu světel s tématem vesmír. Byla tam se mnou moje nej kámoška. Moc jsme si to tam užili. Byly tam planety ze světel, kosmonauti, raketoplány a hromada dalších věcí. Jak jsme to celé prošli, tak jsme šli do Nové Karoliny a tam jsme si daly happy meal. S kámoškou jsme měli záchvat smíchu 10 let kvůli okurce a pití. Jo, kvůli okurce a pití. Výstavu můžu doporučit, koná se každý rok a pokaždé je jiné téma.

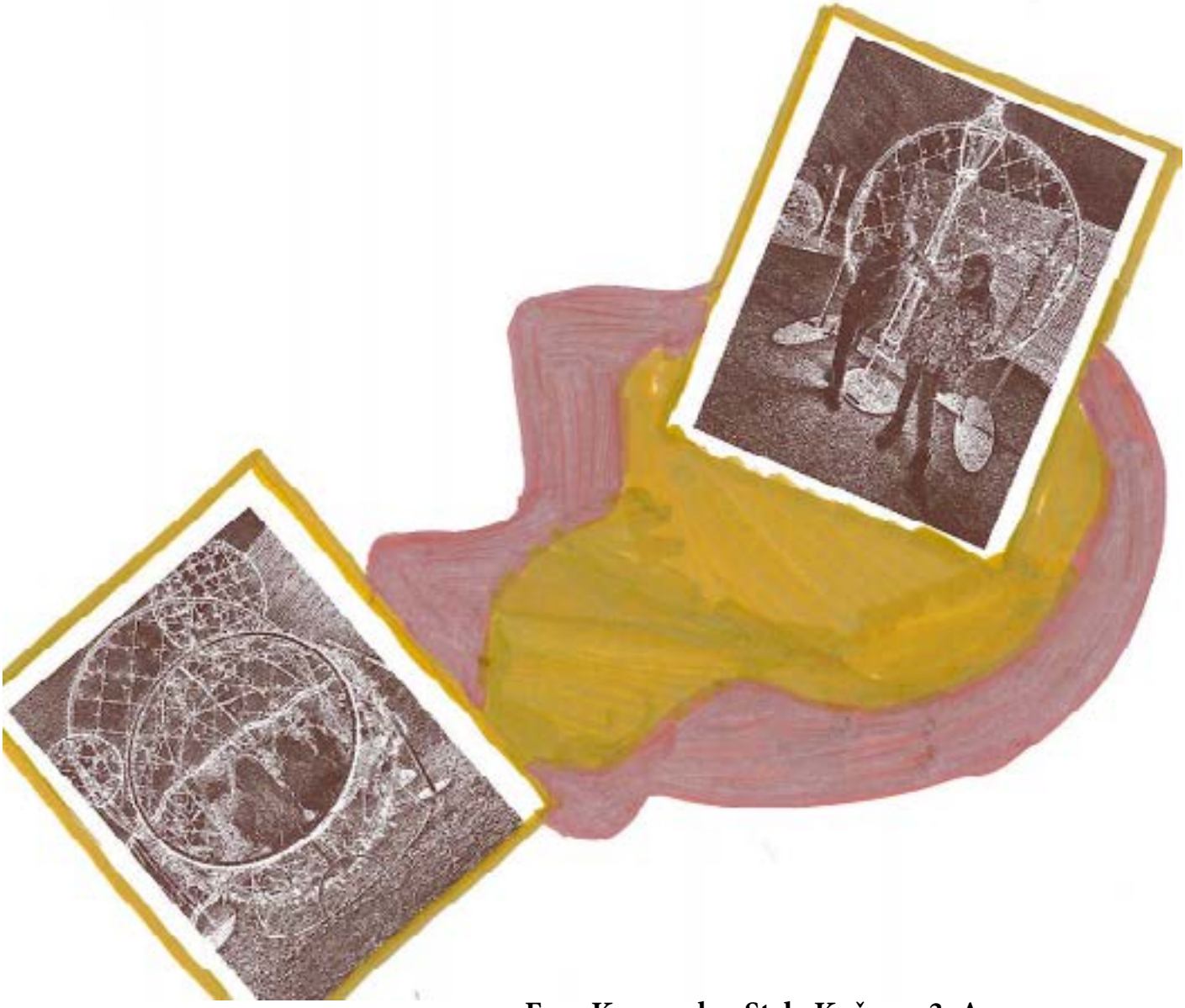

Ema Krescanko, Stela Kučera, 3. A

Ahoj jsem Láďa z 3.A

Jednou jsme měli ve škole angličtinu. Dostali jsme pracovní list a bavili jsme se o jídle, pití a zvířatech. Do listu jsme doplňovali co máme a nemáme rádi. Na prázdnou stránku jsme měli všichni napsat alespoň šest věty. Já jsem napsal asi šest, nebo sedm vět. Do mám rád jsem napsal Šťuba pizzu, meloun, vodu a pejska. Do nemám rád jsem ze srandy napsal školu a všichny děti se tomu strašně smáli.

Můj domov

Amálie P. 3A

Mám doma 3 kočky. Moje kočky se jmenují Mourinka, Jazz, Yoko. Mourinka má ráda kuřecí maso Jazz má ráda šunku a Yoko také šunku. A mám mladšího bráchu a má 5 let moje máma má 36 let a táta má 47 let. A já jsem Amálka, ráda čtu knihy a plavu a hraju hry.

Autor Tobiáš Wierzgoň 3. A

Narodil jsem se v Německu. Žil jsem tam dva a půl roku. Pak jsme se přestěhovali do České republiky do Karviné. Začal jsem sportovat. Zkoušel jsem 5 různých sportů: atletiku, florbal, tenis, ping-pong, házenou. Nakonec se mi zalíbily jiné sporty - badminton a hockey. Rodiče mě přihlásili na týdenní soustředění. Měli jsme 3 krát denně led a 2 krát denně suchý trénink. Pravidelně trénuji i badminton. Zúčastnil jsem se 20. ročníku turnaje badmintonu v Českém Krumlově a získal jsem první místo.

Naše škola očima 3. B

Zuzana Levayová, 3. B

Borovského

Je to ta nejlepší škola co znám. Jsem z 3B. na téhle škole se mi líbí, že je tu dobrá jídelna, dobré hřiště a dobrá tělocvična. Naše škola je moderní. A má 41 let. A také má 471 žáků. Jsou tady hodní kamarádi a jsem ráda, že jsem tady.

Matěj Stoly, 3. B

Škola

Moje škola má 41 let jako můj tatínek. Je moderní, má 2 tělocvičny i fotbalové hřiště. Tahle škola se jmenuje Borovského, je to jazyková škola. A já chodím do 3.B, mám tu hodně kamarádů. Je to ta nejlepší škola. Můj bratr má 2 ročky a bude tu taky chodit. ☺

Matěj Zich , 3.B

ZŠ Borovského

Naše škola je moderní, má tělocvičnu, ředitelnu, 2 atria, jídelnu, venkovní hřiště, kanceláře a třídy.

Moje oblíbená hodina je AJ a Tv.

Nás ve třídě je 22

Mám tady 5 kamarádů.

A můj praděda stavěl tuhle školu. :)

Nela - Nesét 3.B

Moje škola

Naše škola se jmenuje Borovského. Má 41 let. Když jsem do školy nastupovala, bála jsem se, že to bude hrozné.

Ale je to tu super, baví mě to tu, jsem v 3.B

Mám moc ráda naši školu. Máme tu tělocvičny, hřiště, družinu, knihovnu, ředitelnu a 2 školníky.

Naše škola je moderní, prosvětlená a jsem tady spokojená. :)

Tomáš Konarski, 8. A

JANA A HORY

AUTORKA: KAROLÍNA MIKULOVÁ
ILUSTRÁTORKA: EMMA PRYŠČOVÁ
4.A

Jana se vydala na svou oblíbenou túru do hor, kde měla v plánu strávit celý den objevováním neznámých stezek. Slunce se pomalu klonilo k západu a ona si užívala klidné okamžiky, když najednou zaslechla vzdálené zahřmění. Nebe se zlověstně natáhlo

a vítr zesílil. Rozhodla se urychleně vrátit, ale cesta dolů byla obtížnější, než čekala. Když míjela úzký horský hřeben, prudký poryv větru ji přiměl zastavit. V tu chvíli si všimla malého horského kozoroha, který uvízl na nestabilním výběžku skály. Jana neváhala, pomalu se přiblížila a s největší opatrností pomohla zvířeti dostat se na bezpečnější místo. Déšť začal prudce padat, ale Jana cítila v sobě zvláštní klid. Byla sama v divočině, promoklá na kost, ale zároveň věděla, že udělala něco dobrého. Když se konečně dostala do údolí, bouře

pomalu ustávala a mezi mraky se objevily první paprsky vycházejícího slunce. Jana se zhluboka nadechla, hory ji naučily něco nového.

HALLOWEEN

Adam s Honzou chtěli jít spolu ven. Podívali se do kalendáře a zjistili že je Halloween. Tak se šli podívat k sousedům jak se mají vyzdobené. Měli sami vydlabané dýně, kostry a rombíky. Když se Adam podíval na zem, uviděl sám papír, na kterém bylo napsáno:
V JEDNÉ Z DESETI DÝNÍ JE MAPA DO BLUDIŠTĚ,
KTERÉ JE NA POLI.
„Adame, dívej, je sám bludiště!"
Zakřičel Honza. Rychle se šli podívat do všech dýní, mapa byla v poslední dýni. Všimli si cestičky za domem od sousedů a šli se sami podívat. Bylo to kukuřičné bludiště. Všimli si sami několika cest. Šli se podívat na první cestu a zjistili, že je slepá. Na druhé cestě byla mumie, hodně se vyděsili, co nejrychleji utíkali a sotva mumii utekli. Zaslechli, že mumie říkala něco o diamantovém vězení. Vyběhl na ně strýc děda, kterého se vůbec nelekli. Adam si něčeho všiml v dálce. Vydali se tím směrem. Byla to stará truhla, otevřeli ji a byla plná sladkostí, odnesli si ji domů, otevřeli ji a rozdělili se.

Alexandros Vlachopulos 4. A

Strašidelná škola

Tento rok jsem byl poprvé na strašidelné škole. Vstup byl úplně někde jinde než obvykle. Když jsem vešel do školy všude bylo zhasnuto jenom svíčky vyznačující trasu. Byl to pro mě zvláštní pocit. Nikdy jsem neviděl školu celou zhasnutou. Když jsme procházeli školou uviděl jsem stůl. A u něj seděla věštkyně. Bál jsem se co mi řekne do budoucnosti. Potom když jsme šli o kousek dál uviděl jsem člověka nejprve nic zvláštního, jenom tam seděl na schodech. Ale jak jsme prošli kolem člověka, začal nás nakázet. Utekli jsme do átria. Ale nakázel nás dál. Když jsme vyšli z átria přestal nás nakázet. Pak jsme došli do konce. Kde byla čarodějnice a ptala se nás a jaké jsme třídy. Z mojí skupinky jsem byl jediný čtvrťák.

Nemecký Jakub 4. A.

Štědrý Den Vyprávění

Anetka nemohla včera večer usnout, tak moc se těšila na štědrý den. Na dárečky, na cukroví, na pohádky a na kapra, kterého včera tatínek naporcoval. A dneska už ho jenom obalíme ve strouhance a usmažíme. Až Anetka vstala z postele podívala se z okna, a vykřikla "Hurá sněží". Otevřela skříň postavila se na stoličku a vytáhla, kulich, bundu, oteplené kalhoty a vyšla ven stavět sněhuláka. "Ještě nosánek a hlobouk". Anetka si z kuchyně vzala mrkvičku a hrnec. "A sněhulák je hotový". Anetka si ještě v adventním kalendáři musí vyloupnout políčko 24. "Kinder čokoládka tu miluju"! Hned si ji rozbalila a snědla. Po chvilce ucítila tu vůni domácích sušenek. "Dobré ráno Anetko". Řekla maminka. "Dobré ráno". Odpověděla unaveně Anetka. "Daš si ty sušenky s mlékem nebo kakaem"? Zeptala se maminka "Asi s kakaem prosím". Odpověděla. Maminka ji nachystala kakao a Anetce to moc chutnalo. Po snídani se Anetka dívala na pohádky. Dívala se na Grinche, na Lory a na Popelku. Potom ji maminka volala na oběd. Byla rybí polévka a Anetka miluje rybí polévku. Po obědě si Anetka šla číst novou knížku. Po 3 hodinách, ji maminka volala na večeři. Anetka si hned všimla krásné výzdoby. Sedla si ke stole, a maminka na ni volá. "Polévka je horká! Ano maminko" řekla Anetka. Až všichni dojedli polévku, každý si nabral kapra a bramborový salát. A najednou cinká zvoneček! "Rychle ke stromečku"! Volala Anetka. Tolik nádherných dárečku. Děkuju Ježíšku! Volala Anetka s úsměvem na tváři!!!"

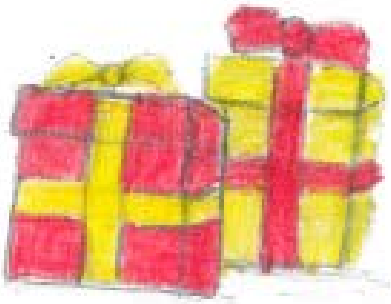

Valentýna Moszynská 4. A

NOËL

Comment Noël est célébré en France ?

France, Noël se fête les 24 et 25 décembre. Le 24 décembre, les familles font un réveillon avec des plats typiques comme la dinde, le foie gras ou les fruits de mer, et le dessert est souvent la Bûche de Noël. Le 25 décembre, on ouvre les cadeaux et on passe du temps en famille.

Les traditions de Noël

- décorer le sapin de Noël
- chanter des chants de Noël
- manger la Bûche de Noël
- visiter les marchés de Noël
- ouvrir les cadeaux le 25 décembre

Vocabulaire de Noël

les cadeaux

le vin chaud

le sapin

les biscuits de Noël

Les plats de Noël

- la dinde - krocan
- le foie gras - paštika z husích nebo kachních jater
- les huîtres - ústřice
- la bûche de Noël - vánoční roláda (dezert ve tvaru polínka)

Les mots de Noël

- Noël - Vánoce
- le Père Noël - Ježíšek / Santa Claus
- les bougies - svíčky
- la neige - sníh
- le réveillon - štědrovečerní večeře
- la crèche - betlém

SOBOLOVÁ SÁRA B.A

MIKE WAZOWSKI

ER HAT RUNDEN KOPF UND GRÜNE HAUT. ER HAT EIN AUGE UND DREI ZÄHNE IM UNTERKIEFER. SEINE ZWEI HÖRNER SIND KLEIN UND BRAUN. ER HAT ZWEI BEINE UND ZWEI ARME MIT KRALLEN. DAS GESPENST IST ÜBERRASCHT UND FREUNDLICH. ER IST NETT UND MUTIG. ER MAG TIERE, DESHALB HAT ER EINEN HAMSTER ZU HAUSE. ES IST 267 JAHRE ALT UND ER HEIßT MIKE WAZOWSKI.

GOMOLOVÁ UND KUDLOVÁ

Das Monster heißt Stefan, hat vier Beine und zwei Arme.
An einer Hand hat Stefan vier Finger und an der anderen zwei Finger. Es hat drei violette Augen. Es ist lila. Es ist freundlich, nett, beliebt und arbeitet als Influencer. Stefan liest auch gern, sieht fern und spielt Basketball. Und sein Lieblingsessen ist Schnitzel.

Piekarová, Fryč

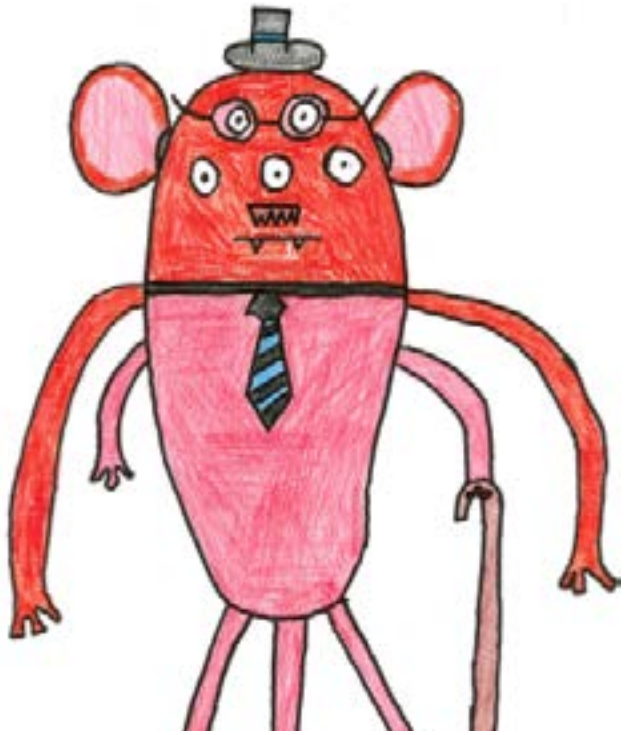

Das Monster ist rot.
Das Monster heißt Obake.
Er hat drei Beine.
Er hat zwei lange Arme und zwei kurze Arme.
Er hat drei Finger an jeder Hand.
Er hat keinen Hals.
Er hat fünf Augen.
Er hat keine Nase.
Er hat zwei scharfe Zähne.
Er hat zwei große Ohren.
Er trägt einen schwarzen Hut mit blauen Streifen.
Er geht mit dem Stock.
Er trägt eine schwarze Krawatte mit blauen Streifen.
Er trägt eine Brille.
Er trägt einen Schnurrbart.

Daniel Rendár, Jan Hula, 9. B

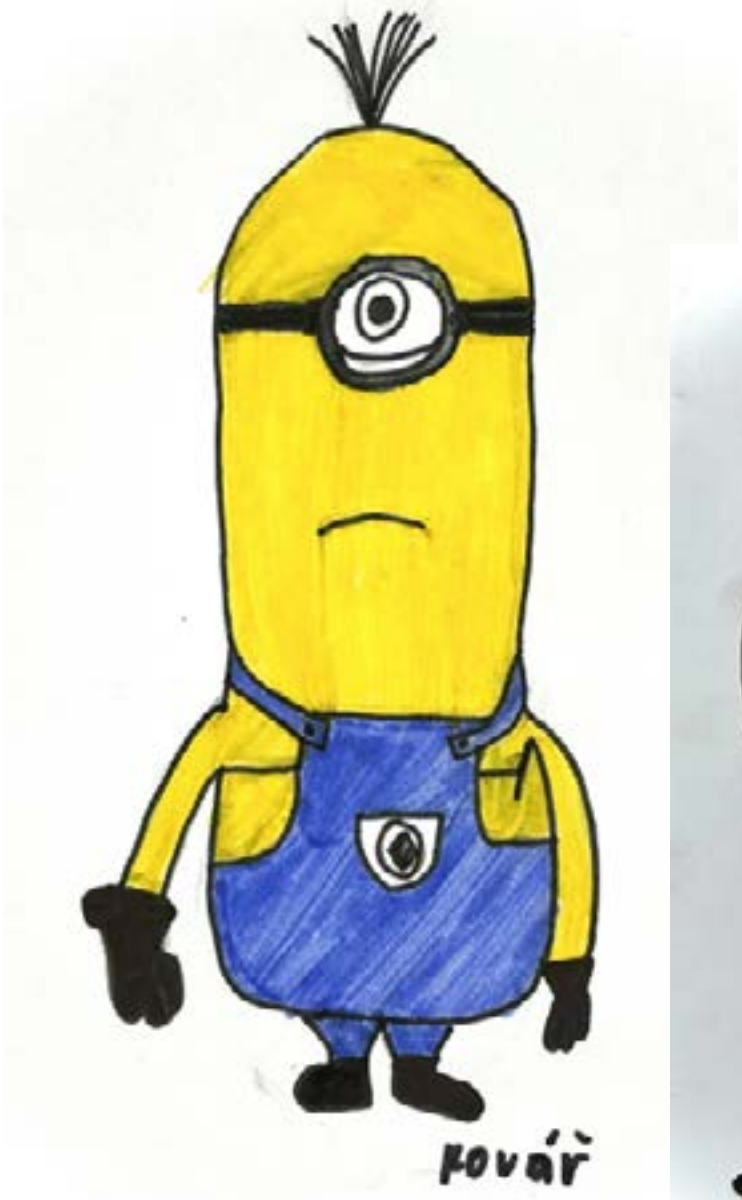

SCHULSACHEN

Barbora Kabániková, Klaudie Roubíková

SCHULSACHEN

der Taschenrechner

der Kuli

der Gummi

das Mäppchen

der Bleistift

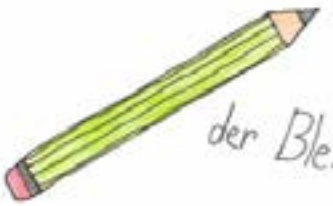

das Lineal

das Buch

der Malkasten

die Schere

Tomášová
Nová
8.B

Tajemná noc ve škole

Žáci 6. B přespali ve škole, jak si to užili? Napsali dopisy svým kamarádům. A co Vy? Už jste někdy spali ve škole?:)

10. listopadu 2025
Milá Ami,
posílám ti pozdrav z tajemné noci ve škole.
Byla zábavná vtipná a moc jsem si to užila, hráli jsme spoustu her jako třeba městečko palermo, psali jsme vzkaz třídě, hráli jsme evoluci a spoustu jiných her. Tajemná noc byla ze 3.11 na 4.11. Vařili jsme oběd a večeři, na oběd jsme udělali špagety, ty se nám moc povedli a na večeři vajíčkovou pomazánku, ta též byla moc chutná. Měli jsme skupinky po čtyřech, já jsem byla ve skupince s Kájou, Danem a Nickem. Moc se nám ten oběd a večeře povedly. Dne 4.11 nám pan učitel Krejčí objednal na oběd pizzu, pak jsme se sbalili a šli jsme domů.
A co ty, co jsi dělala?

S pozdravem Hanka.

V Karviné, dne 3. a 4. listopadu 2025

Milá Emmi,

posílám ti pozdrav z tajemné noci ve škole.
V pondělí ráno jsme přišli do školy a v 8:00 nám začal program s paní učitelkou Frankovou. Vařili jsme oběd a večeři. Byli jsme ve skupinkách po čtyřech. Na oběd jsme vařili špagety a na večeři vajíčkovou pomazánku. Měli jsme různé hry, například: práce ve skupinkách, sochy a stavěli jsme věž ze špejlí. Večer jsme hráli schovku a městečko Palarmo. Bylo to zábavné a vtipné.V úterý jsme měli na oběd pizzu a po obědě jsme měli další aktivity a ve 14:00 jsme šli domů.

S pozdravem Karolína
Karolína Neuwirtová 6.B

Milý Dane!

V Pondělí jsme měli přespávačku ve škole s učitelem a spolužáky z mé třídy. Přišli jsme ráno do školy a začali jsme hrát hry, do kterých jsme se zapojili všichni. Po hraní her jsme šli do kuchyně a vařili jsme oběd. Byl jsem ve skupině s Danem, Kájou a Hankou. Vařili jsme špagety s kečupem. Tohle jídlo mám moc rád. Po obědě jsme umyli nádobí a šli jsme do knihovny. Tam jsme si povídali, co kdo vařil. Potom jsme hráli hry. Po hraní her jsme šli do kuchyňky a chystali večeři. Naše skupina se rozhodla, že budeme chystat vajíčkovou pomazánku. Byla moc dobrá a povedla se nám. Po večeři jsme šli do hudebny a tam jsme hráli Kahoot, Jelly Beans a nakonec jsme hráli na babu. Nejvíc se mi líbila hra na babu. Potom jsme se šli obléct do pyžama, vyčistili zuby a pak jsme šli spát. Ráno jsme se vzbudili a měli jsme snídani. Po snídani jsme šli do knihovny, kde jsme hráli opět hry. Po hraní her nám učitel k obědu objednal pizzu, která nám moc chutnala. Po obědě jsme šli domů.

S pozdravem
Nick

Příběh ze dvou počátečních písmenek

Žáci 9. B dostali v hodině slohu netradiční úkol, vytvořit příběh pouze ze dvou počátečních písmen. A jak se jim to povedlo? No posuďte sami!

Příběh plný P, S

Plachý, silný slimák Slimejš se prostě pomalu snaží plazit pryč, protože se pobil se strašně statným stromem plným slizké smůly. Potom přiletěl sokol, přistál před Slimejše. Sebral slimáka, povznesl se, přeletěl přes soptící sopku směr Plochá paseka. Sokol se snažil Slimejše pustit. Slimejš se s pomocí slizké smůly statného stromu přilepil sokolovi pod peří. Smutný, slepený sokol potká spolehlivou sovu. Sova poklovala sokola, propustila Slimejše, spasila sokola. Slimejš se svižně plazí pryč, přesto pomalu. Prchá před sokolem a sovou. Spolehlivá sova pyšná svým počinem se posadí pod strom. Sokol se stal plešatým, poněvadž spoustu peří pozbyl, povznesl se, sletěl střemhlav přímo skrz střed sopky. Sokol shořel.

Daniel Rendár, 9. B

Statek starého strejdy

Starý strejda seděl s plešatou pandou před sporákem. Protože se starý strejda spálil, potřeboval si popáleninu potřít studeným slizem. Přivolal proto plešatou pandu. Plešatá panda přinesla studený sliz. Starý strejda si potřel popáleninu, potom se přilepil. Přilepil se, protože plešatá panda přinesla sliz se smůlou. Starý strejda se poštval. Potom praštil plešatou pandu skrz stěnu před statek, protože přinesla sliz se smůlou. S plešatou pandou se staly potíže, protože se před statkem pohádala s plastovou slepicí, protože se plešatá panda plastové slepici posmívala. Starý strejda přinesl slámu, protože potřeboval přivést plastovou slepici před soud. Soud poslal plastovou slepici sedět, protože proklovala plešatou pandu před statkem starého strejdy. Slepice seděla pět sekund, pak se sebrala, pospíšila si před statek starého strejdy. Slepice přišla před stánek se slepičí polévkou. Pak se polekala, protože spatřila slepičí polévku. Slepice sprintovala, starý strejda seděl s plešatou pandou před parkem. Plešatá panda si přišla sednout pod strom, protože potřebovala stín. Starý strejda přišel před statek sám, protože plešatá panda spala pod stromem před parkem. Plastová slepice se setkala se starým strejdou před statkem potom se poptávala, proč přišel starý strejda sám. Starý strejda poukázal před park pod strom, protože pod stromem spala plešatá panda. Později přešel starý strejda pro plešatou pandu, potom přišli před statek.

Adéla Kurtinová, 9. B

VLCI V PARDUBICÍCH

Polekaní vesničané v Pardubicích panikaří, protože v pátek patnáctého prosince páni policisti při procházce v parku potkali pět vlků. Ve vesnici pak všechno vyprávěli. Podrážděný pan předseda pod vlivem vyděšených vesničanů vyhlásil pauzu vycházkám. Po pár víkendech vesničané všechny vlky postupně vyhnali pomocí vycvičených policejních psů. Venku ve vesnici pak panovala pohoda.

Tereza Piekarová, 9. B

Kdybych mohl/a cestovat v čase, chtěl/a bych potkat své starší, nebo mladší já?

Nad otázkou, zda bych chtěla potkat své mladší, nebo starší já jsem párkrát přemýšlela, ale nikdy jsem se nad tím nezamyslela do hloubky.

Kdyby se mě na tuto otázku někdo zeptal, pravděpodobně bych odpověděla: „Chci se vrátit za svým mladším já." A ne, není to proto, že bych chtěla změnit nějaká rozhodnutí, která mi momentálně nepřijdou správná, protože tehdy mi ta rozhodnutí přišla naprosto v pořádku a ani by mě nenapadlo to udělat jinak.

Chtěla bych potkat tu malou holčičku, která tehdy vůbec nevěděla, co se kolem ní děje a alespoň na chvíli si s ní popovídat, říct jí, ať se tolik nebojí o to, co bude, protože to přesně bych tehdy potřebovala slyšet.

Samozřejmě mě také zajímá, jaké to je v budoucnosti, na jaké pracovní pozici budu, kde a jak budu žít, ale to si s dovolením nechám jako překvápko. Stejně ten čas letí hrozně rychle, takže ani nemrknu a už budu znát všechny tyto informace.

Nikol Szymańská, 9. A

Už jste si také někdy řekli: „Kdybych to dříve udělal jinak, nemuselo to dnes být takto?" Ano? Já také. Často si to říkáme např. u testů, nějakého rozhodnutí.

Když se nad tím zamyslím hlouběji, zjišťuji, že všechna naše rozhodnutí mají nějaký důvod a zrovna v tu chvíli nám to přišlo jako to nejlepší rozhodnutí. I když to kolikrát není zrovna to nejlepší, co nás mohlo napadnout, neměli bychom toho podle mého názoru litovat, protože díky těmto „nesprávným" rozhodnutím, jsme dnes lidmi, kterými jsme. Všechny naše zkušenosti a nesprávné cesty nás někam posouvají.

Často také slýchám myšlenky typu: „Proč jsem se zamilovala, zmarnila jsem tím dva roky života." Myslím si však, že bychom takto přemýšlet neměli, jelikož v tu chvíli to bylo přesně to, co jsme chtěli. Pravděpodobně to bylo i to, po čem jsme toužili a ano, možná se nám to nyní, když se zpětně ohlédneme, zdá jako ztráta času. Věřte však, že nebyla.

Díky takovýmto zkušenostem, ať už dobrým nebo zlým, jsme to my. Tvoříme si tím nové názory, nacházíme si nové kamarády, vztahy a také už víme, jak v některých situacích reagovat.

Miluše Kežlínková, 9. A

Zhaslo světlo

Je 16. prosince. Sedím v křesle a poslouchám hudbu. Podvědomě sleduji, jak se na teploměru stupeň po stupni snižuje venkovní teplota. S klesající teplotou venku se ochlazuje i v domě. V ten moment mi dochází, že už jsem měl dávno jít do sklepa přiložit do krbu.

Vytahuji sluchátka z uší, oblékám si bundu a jdu. Jdu dlouhou chodbou a pak po schodech dolů ke vchodovým dveřím. Do této chvíle je vše v pořádku.

V chodbě u vchodových dveří si narychlo nazouvám cukle. V tu chvíli se za dveřmi do sklepa ozve kovová rána. Podle prvního úsudku spadly plechovky od laku na zahradní nábytek, ale proč? Je to hodně divný pocit.

Pokračuji ve svém plánu. Vycházím ven. Sněží. Už zase. Dřevo je uložené na druhém konci zahrady. Nikdy jsem nepochopil, proč to není blíž k domu. Na zahradu proniká jen slabé světlo pouliční lampy. Jdou vidět jen obrysy keřů a naštěstí i bílý lem bazénu, který jde nepatrně rozeznat od sněhu. I tak nic moc nevidím, takže jdu trochu po paměti. Brodím se sněhem a lituji, že jsem si nevzal normální boty. V tom si všimnu něčeho hodně divného. Zastavuji a přemýšlím, jak je možné, že jsou na zahradě ve sněhu čerstvé stopy člověka, když jsem doma sám už od rána a celý den sněží. Bylo mi už i tak dost zima, dokázalo mě však z toho i tak zamrazit.

Posouvám se dál asi o pět kroků a zase zastavím. Přímo přede mnou stojí osoba. Je celá v černém. Jako by něco držela v ruce. Nevypadá přátelsky. Ani za nic se mi chce blíž. Jenže pak jsem si uvědomil, že jsem úplně mimo. Byl to jen stín stromu na stěně sousedova domu. Došel jsem k uloženému dřevu a začal nakládat špalky na kolečka. Jeden, pak druhý, třetí a najednou slyším hlasité nepříjemné heknutí ze zahrady vedlejšího neobydleného domu. Tak rychle jako dnes jsem ještě nikdy naložené dřevo neměl.

Hekání a vzdychání neustává. Nemám ani kousek odvahy podívat se, co to je. O tom domě se vykládá mnoho historek a dodnes jsem ji nevěřil, ale teď nemyslím na nic jiného. Přivážím dřevo k domu, házím ho

oknem do sklepa a zavírám se v domě.

Už jsem si myslel, že bude klid, ale zase se ze sklepa ozvou plechovky. Vůbec se mi tam nechce, ale s pomyšlením, že budu celou noc mrznout, jsem se přesvědčil, že tam jdu. Scházím do sklepa a pomalu otevírám vrzající dveře. Nic. Jen černočerná tma. Rozsvěcuji slabé světlo, které vlastně vůbec nepomáhá. V zadní místnosti se ozve nějaký hluk. Zase spadly nějaké věci. Pořád mám pocit, že mě někdo sleduje. Pokouším se zvuky nevnímat, přestože jsem se lekl.

Obracím se vpravo ke krbu. Výborně, krb nevyhasl. Začínám štípat špalky na menší kusy a házet je do krbu. Zhaslo světlo. Kroky a rána přímo za mnou. Něco mě bouchne po hlavě a… tma…

Vojtěch Fryč, 9. A

Černá sanitka

Možná mi to nebudete věřit, ale když jsem byl mladší, bál jsem se černé sanitky. Začalo to tehdy, když měla prababička úraz a museli jsme jí zavolat sanitku.

Nepřijela však normální sanitka, tahle byla celá černá a ani do oken nešlo vidět. Vystoupili z ní dva vysocí muži s černým oblečením. Šel z nich strach, ale doufal jsem, že to je jenom pocit. Odvedli prababičku do sanitky a zavezli ji do nemocnice. Asi za dvě hodiny zavolal doktor a řekl: „Vaše babička bude v pořádku, má jen naraženou ruku. Pár týdnů s ortézou a bude zdravá jako ryba."

Zajeli jsme pro babičku do nemocnice a ptali se jí, jaké to bylo. Když jsme se zeptali na jízdu sanitkou, nic si nepamatovala. Bylo to zvláštní, protože s námi tehdy normálně mluvila a všechno vnímala. Ale co, prababička má už svá léta…

Asi za týden stála ta stejná sanitka před naším domem. Díval jsem se z okna, co se bude dít. Odváželi souseda. Spadl ze žebříku a zlomil si nohu.

Po nějaké době se soused vrátil a my přišli na návštěvu. Neměl však zlomenou nohu. V sádře měl ruku. Vůbec mi to nedávalo smysl, přece jsem viděl, že měl obvázanou nohu a ruku měl v pořádku. Zeptal jsem se na cestu sanitkou, ale nic si nepamatoval. Přišlo mi to hodně zvláštní, a tak jsem se rozhodl, že až příště sanitku uvidím, půjdu zjistit víc.

A tak se taky stalo. Jednou večer jsme šel po ulici a stála tam černá sanitka. Nikdo v ní nebyl, tak jsem vstoupil dovnitř. Našel jsem složky papírů, tak jsem začal číst. Nebylo tam nic zvláštního, ale pak jsem uviděl papír a na něm bylo napsáno: „Experimentální léčba." Dočetl jsem se, že je v šuplíku nějaká látka, která dokáže zahojit rány a zlomeniny, ale ne vždy funguje a má vedlejší účinky jako například ztrátu paměti, při špatné dávce vytváří zlomeniny…

A pak mi to došlo – ztráta paměti, rychlé hojení, soused neměl poraněnou ruku, ale nohu.

„Hej!" zakřičel na mě jeden ze saniťáků…

Probudil jsem se v křesle na zahradě. Byl to jenom sen? Nebo opravdu existuje sanitka, ve které se provádějí experimenty na lidech?

To se však už nikdy nedovíme. Černou sanitku jsem totiž už nikdy neviděl.

Damián Vlk, 9. A

Často se sama sebe ptám,
jestli bych se v čase vrátit chtěla.
Jak se však ale dobře znám
a vím, že bych jen výčitky měla.

Měnit osud je smělý nápad.
To však už v přítomnosti víme.
Může to mít na dnešek velký dopad
a to už bohužel nezměníme.

Možná to tak mám jen v sobě,
uvnitř mi tichý hlas vyčítá, diktuje,
slýchám to často v dnešní době,
jak každý své minulosti lituje.

Avšak ne všichni to vidí jako já,
pozdě bycha honit,
nějaký smysl to má?

Podle mého názoru se
chybami člověk učí,
a proto je dobré nechat
minulost minulostí,
ať nás trošku poučí.

Melissa Ritorto, 9. A

Jak se deštník Eda ztratil

Asi před třemi lety mi táta ze svých cest přivezl deštník. Byl to úžasný kousek - vždy mi kladl na srdce, abych na něj dával pozor. Ono by to nebylo zas tak těžké, kdyby to byl normální deštník - jenže normálním bych ho nenazval.

Jednoho dne, zrovinka bylo venku deštivo, jsem potřeboval jít na trénink. A tak jsem popadl deštník a vyšel ven. Poodešel jsem sotva pár kroků, když tu se mi Eda (jak ho táta pojmenoval) vysmekl z ruky. Otočil jsem se. Vtom okamžiku jsem myslel, že mě šálí zrak: Eda kráčel - ano KRÁČEL - domů. Než jsem se vzpamatoval, byl jsem zmáčený od hlavy až k patě.
Sebral jsem Edu ze země a šli jsme dál. Jenže tentokrát ho vítr odfoukl k nedaleké lavičce… Znovu jsem ho vzal. Cítil jsem, že už mám úplně promočené boty a zrovna jsem přemýšlel, jestli je deštník vůbec potřeba. Jenže co mi vrtalo hlavou nejvíce, byla otázka: „Zbláznil jsem se, nebo jsem opravdu viděl před chvílí svůj deštník pochodovat?“

Jako by chtěl Eda potvrdit to, co jsem před chvílí viděl - znovu se mi vysmekl. Kráčel k nějaké postarší dámě, která seděla pod střechou autobusové zastávky. Paní zděšeně vykřikla: „Chlapče, co to je? To je tvoje?! Dej to pryč!” rychle jsem se k Edovi rozběhl. „Omlouvám se. To je jen takový můj vynález.” Naštěstí jel kolem autobus. Na tréninky jsem se jím dopravoval, jen pokud jsem vyloženě nestíhal.

Jakmile jsem se postavil do přeplněného autobusu, zkontroloval jsem čas. Skvěle. Pomyslel jsem si. Trénink mi začínal za deset minut. Naštěstí jsem ho stihl. Nehledě na to, že jsem byl úplně promočený.

Cestou domů jsem se zastavil na stejné autobusové zastávce. Tentokrát ale ne kvůli autobusu. Ne - můj deštník se ztratil. Jenže nebyl nikde v dohlednu. Táta na mě nebude hrdý. A co jsem mu měl říct? Že mi ten deštník utekl? Jak to mám tátovi říct, aby věděl, že to není moje chyba a taky aby si nezačal myslet, že jsem se dočista zbláznil?

Hana Józsová, 7. B

Jak se deštník Eda ztratil

Jednoho dne se vydali prarodiče s vnoučkem Honzíkem do ZOO. Vypadalo to, že bude pršet, tak vzali Honzíkův deštník jménem Eda.
Chodili si po zoo, viděli klokany, tygry, opice a tuleně. Uběhla hodina a déšť nikde, ale bolest nohou starých prarodičů se projevila. Sedli si na nejbližší lavičku a čekali. Vnouček nechtěl sedět, a tak běhal všude kolem. Jakmile si babička s dědečkem odpočinuli, vydali se ke hrochům.
Slunce stále teple hřálo, a že by mělo pršet, to opravdu nevypadalo. Po 2 hodinách byl už Honzík unavený, a tak se rozhodli, že pojedou domů. Procházeli kolem lenochodů a vyder, už byli skoro u auta, jenže pak se to stalo... Babička si uvědomila, že nemá Edu. Co nejrychleji se tedy vrátila k lavičce, kde spolu s dědečkem seděli. Eda tam nebyl.
Babička celá zoufalá došla k dědečkovi a Honzíkovi s tím, že deštník nenašla. Hledali, ptali se kolemjdoucích, Eda byl však nenávratně pryč. Edu už nikdy nikdo neviděl.

Nela Gorgolová, 7. B

Jak se deštník Eda ztratil

Deštník Eda patřil šestileté holčičce jménem Anička. Anička měla deštník moc ráda, a tak ho pojmenovala Eda. Každý den na ni čekal přede dveřmi, aby si ho mohla vzít s sebou, kamkoliv šla.

Jednoho deštivého a větrného dne šla Anička s Edou po cestě a najednou prásk. Anička se vylekala, až poskočila, ale Edu pevně držela, protože se bála. Zčista jasna zafoukal silný vítr a Anička Edu upustila a zakřičela: „Né, Edo, vrať se!“ ale Eda byl už pryč. Anička běžela domů říct to mamince. Maminka jí řekla: „Aničko, neboj se, najdeme ho.“

Maminka s Aničkou hledaly hodiny a hodiny. Anička se už smiřovala s myšlenkou, že Edu nikdy neuvidí… Když vtom náhle zahlédla na obloze něco hýbajícího se a vykřikla: „Mami, támhle je Eda!“ Eda se pozvolna snášel k zemi. Maminka chytila Aničku za ruku a běžely za Edou. Utíkaly k místu, kde dopadl, tam ho držela milá stará paní, která jim ho s radostí předala. Anička byla šťastná, že se jí Eda vrátil zpátky.

Natálie Odvárková, 7. B

Finanční gramotnost je zábava!

Finanční gramotnost
Úrok různě vysoká částka je,
může být výhodná, nebo taky ne.
Úroková sazba, ta k úroku patří,
jestli ji nedokážete splatit, tak vám život zmaří.

Můžeme ukládat peníze,
které dostáváme za tvrdou robotu,
ale pozor, ty časem ztrácejí hodnotu.
Nesnažte se však získat peníze pomocí falšování bankovek,
ty na sobě totiž mají vždy alespoň jeden ochranný prvek.
Klára Štěpaníková, 9. A

Banka
Když si jednou půjčím v bance,
budu splácet dýl než krátce.
To se potom špatně nese,
když Santa nic nepřinese.

Peněz teď moc nemám zatím,
ale někdy to snad splatím.
Snad to splatím do Vánoc,
nebo dárků nebude moc.
Vojtěch Šulava, 9. A

Finanční gramotnost
Když peníze šetřit budeš,
pozemek si koupit můžeš.
Až pak potkáš makléře,
sežeň si i bankéře.

Vem si dobrou hypotéku,
ať pak můžeš pozvat tetu.
Nezapomeň platit daně,
ať pomůžeš státu na dně.
Vojtěch Fryč, 9. A

Pro chytré hlavičky

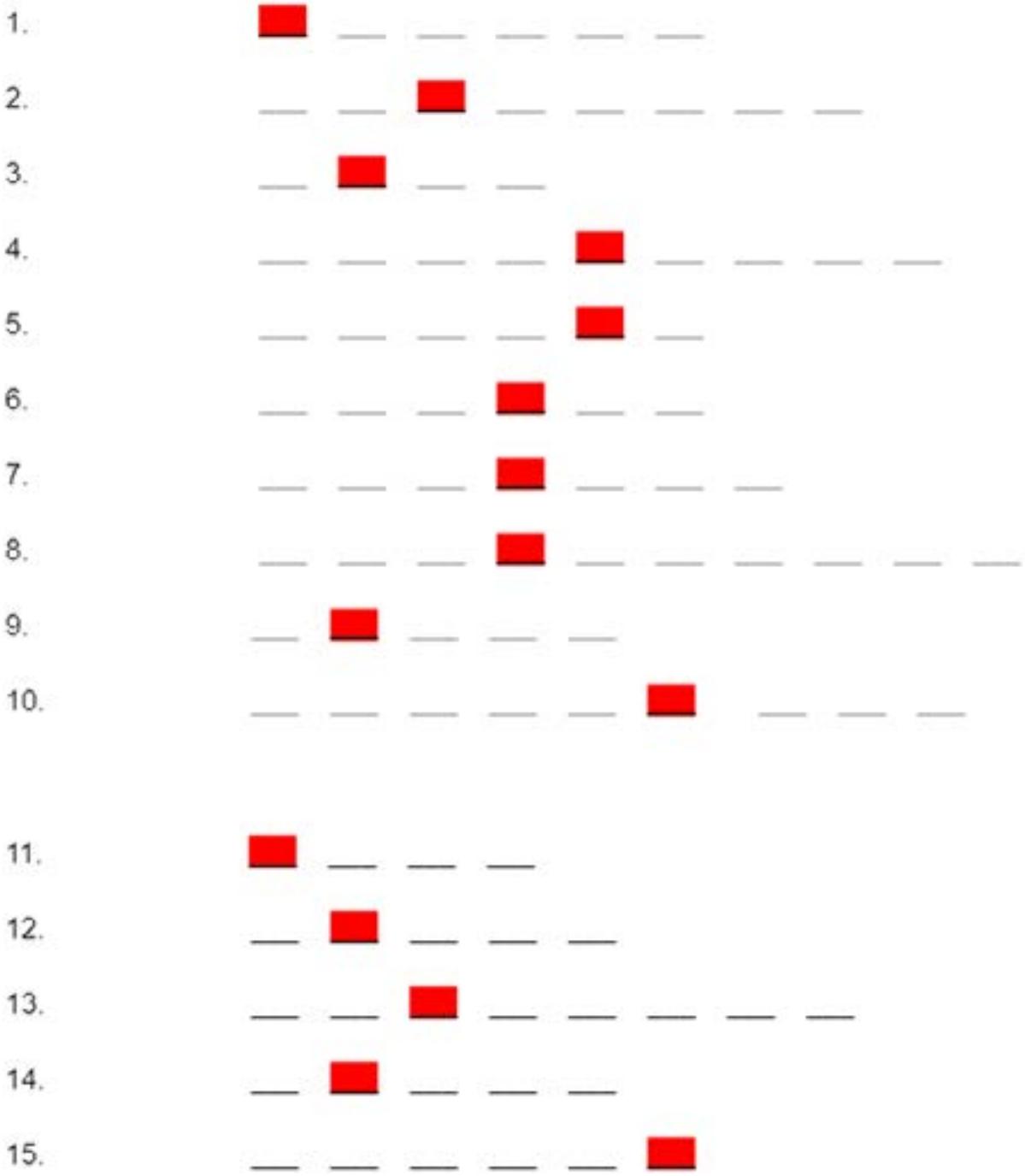

Otázky:
1. Místo, kde se narodil Ježíš.
2. Druh cukroví, může mít různé tvary a zdobení.
3. Druh ryby, která se jí o Vánocích.
4. O Vánocích zdobíme vánoční …
5. Dávají se na vánoční stromeček.
6.Co slavíme 24. až 26. 12.
7.Jídlo, které pečeme o Vánocích
8. Často je vidíme i slyšíme o Vánocích a na Nový rok.
9.Vánoční … , každý může mít jiné.
10.Svátek 24.12.
11.Druh stromu, často vánoční stromek.
12. Kdo nosí dárky v Americe
13.Doplň koledu: … … kdopak vám dal hlas?
14.Najdeme je pod vánočním stromečkem.
15.Doba 4 nedělí před Štědrým dnem.

Tajenka: Příloha z brambor, kterou jíme o Štědrovečerní večeři.

Tobiáš Bembenek, 8. A

Spoj hlášky z vánočních filmů a reklam.

„Harry, jdu do baráku!“	Vánoční koleda
„Hříšný pyšníku, pyšný hříšníku.“	Grinch
„A skláři nebudou mít co žrát.“	Reklama na kofolu
„16:00 propadat sebelítosti, 16:30 zírat do propasti, 17:00 vyřešit hladovění ve světě a nikomu to neříct“	Anděl páně
„Já nemusím, já už ho vidím“	Sám doma
„Fuj Vánoce! To je jenom hluk a zbytečné utrácení!“	Pelíšky
„Osmý řádek, vlevo dole.“	S čerty nejsou žerty

Roman Kroka, Jan Miškář, 8. A

Anagramy

Prka
Ňakba
Mostrke
Vákočna
Saltýěvk
Ydrká

Doplňovačky

Z_a_é P_a_á_k_
_R_m_o_o_ý _a_á_
J_ž_š_k
V_n_č_i V_z_o_a
Š_e_r_v_č_r_í V_č_ř_

Sebastian Sitsch, 8. A

Špatné známky, špatné známky přicházejí,
chystejte se přátelé.
Sandále od mamky přicházejí velké
a bolestivé.

Proč si máma říci nedá,
špatné známky mi přece neva.
Najíst mi týden nedá,
na to ale právo nemá.

Náš tatínek dá nám s opaskem točku otočku,
a na oběd nám dá čočku.
Do školy jdu, ale zas jsem zapomněl půlku úkolu,
tak říkám paní učitelce, že mi ho sežrala kočka z dvorku.

Tomáš Konarski, Richard Kantor, 8. A

S	V	Í	Č	K	A	Š	V	Í	O
K	A	Š	P	A	R	Ě	L	V	L
O	T	Z	V	O	N	E	K	O	O
L	A	V	Ě	E	M	S	A	R	V
E	N	A	C	J	L	O	P	K	O
D	D	L	Ě	D	Ř	B	R	U	K
Y	Ě	Y	R	Í	Ý	H	I	C	O
D	L	Ž	Z	I	M	A	Í	B	R
A	-	E	C	O	N	Á	V	N	D
R	K	O	M	E	T	A	E	N	S

NÁPOVĚDA: SVÍČKA, OLOVO, KAŠPAR, VĚNEC, DAR, ANDĚL, ZVONEK,SOB, ZVAL, KAPR, ŘÍZEK, ZIMA, SNÍH, ROK, CUKROVÍ, KOMETA, VĚC, BIBLE, KOLEDY, LYŽE, JMELÍ, VÁNOCE

Ze zbylých písmenek vznikne tajenka

Richard Kantor, Tomáš Konarski, 8. A

Ondřej Šedivý, 8. A

Školní časopis Borováček - šk. rok 2025/2026, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.